

Ringsted optræder her med en overdreven Sikkerhed og Selvtillid i Retning af at fælde Dom over, hvordan vi se paa det foreliggende Forslag, og jeg vil som sagt nedlægge en bestemt Indsigelse imod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Ringsted her gør sig til Dommer over vore Tanker og Følelser. For Resten synes der i det ærede Medlems Udtalelser at være en Brist paa Logik, noget, man egentlig ikke burde finde hos et Medlem, der har akademisk Uddannelse. Det ærede Medlem siger nemlig: Hvis man ved Hjælp af Røntgenstraalerne kunde anstille Forsøg — der ligger altsaa i denne Udtalelse, at det kan det ærede Medlem ikke, fordi han savner Røntgenstraaler — vilde man læse det og det. Men uagtet det ærede Medlem ikke er i Besiddelse af disse Røntgenstraaler, mener han at kunne udfinde, hvilke Tanker og Følelser der beherskes os overfor det foreliggende Forslag. Hvor paa bygger da det ærede Medlem for Ringsted sin haarde og ubegrundede Dom overfor os? Ja, det ærede Medlem fortsætter videre med en Udtalelse om, at i den forrige Krigsministers Tid var man Vidne til, at denne Minister gik omkring til de enkelte Medlemmer her i Salen og søgte at paavirke dem til Gunst for dette Lovforslag. Men det forekommer mig at være et altfor spinkelt Grundlag at bygge den haarde Dom paa, som det ærede Medlem er kommen til efter sine Undersøgelser om vor Stilling, vore Tanker og Følelser overfor det foreliggende Forslag. Det ærede Medlem burde virkelig have noget mere solidt at holde sig til.

Maa jeg i denne Forbindelse nævne, skønt det er en Gentagelse af, hvad andre ærede Medlemmer have sagt med Hensyn til Venstrereformpartiets Stilling overfor dette Lovforslag, at vi aldrig have haft Lejlighed til at udtale os om Lovforslaget for det første af den Grund, at vi ikke ere imod det — det er jeg i alt Fald ikke — men dernæst ogsaa af den Grund, at rent formelt set har det aldrig foreligget her i Salen og i Virkeligheden aldrig har foreligget i vort Parti. Vi ere bleven oplyste om, at det er bleven færdigt fra Ministeriet, og det har været i Venstrereformpartiets Bestyrelse. Men som det alt er bleven fremdraget, kan jeg fremdrage det igen, at det har aldrig været fremme i Partiet; vi have i Virkeligheden aldrig haft Lejlighed til, om jeg saa maa sige, at tage en ordentlig og grundig Stilling dertil. Det ærede Medlem kan altsaa ikke deraf slutte sig til den Stilling, som vi

efter hans Mening indtage overfor det foreliggende Forslag.

I øvrigt skal jeg tilføje, at naar vi af Venstrereformpartiet om et Øjeblik stemme for disse Lovforslag, gør i alt Fald jeg det, fordi jeg i saglig Henseende billiger det, og jeg antager, at det ogsaa er Tilfældet med mine Partifæller. Jeg finder, at dette Forslag i saglig Henseende til visse er lige saa godt begrundet som alle de Lønningsforslag, vi have vedtaget i den Tid, jeg har haft Æren af at være Medlem af dette høje Ting. Det ser for Resten ogsaa lidt mærkeligt ud, at der gøres et saa stort Nummer ud af dette Forslag, da Lovforslaget angaaende Løjtnantslønningerne rent økonomisk set kun spiller en ringe Rolle i Forhold til de mange Lønningslove, vi have vedtaget i den Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af det høje Ting, et Tidsrum, der for øvrigt falder sammen med den Tid, der er hængaet, siden vi fik Systemskiftet.

I det udførlige og udmærkede Foredrag, den højtærede Konseilspræsident holdt i Gaar, henledte han Opmærksomheden paa dette Forhold, og den højtærede Konseilspræsident nævnede en Række Lønningslove og de Datoer, da de havde faaet Lovkraft ved Kongens Underskrift. Men den højtærede Konseilspræsident anførte ikke noget om det økonomiske Resultat af disse Lønningslove. Jeg har undersøgt dette Forhold nærmere, og jeg skal tillade mig at genkalde i ærede Medlemmers Erindring, hvad de Lønningslove, vi have vedtaget i de sidste 4 Aar, betyde i Retning af forøget Udgift for Statskassen. Jeg skal begynde med Rigsdagssamlingen 1901—1902. I den vedtog vi bl. a. Lønningsforslag for Grænsendarmeriet.

Formanden: Jeg tror, det vil være heldigst at opsætte dette til en anden Lejlighed.

Laust Jensen: Efter Formandens Henstilling skal jeg ikke komme ind paa Detailler, men da Sagen er fremdragen tidligere, mener jeg, man har Ret til at paaberaabe sig, at det, her sker, er i god Konsekvens med Folketingets tidligere Stilling. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun nævne det økonomiske Resultat af hvert Aar for sig. I 1901—02 vedtog vi forskellige Lønningslove, der forøgede Statskassens Udgift med 1,177,000 Kr., deri er endda ikke indbefattet den næsten hvert Aar tilbagevendende